

LIBRIS

We know
books

adrian voicu

AMORUL BĂȚULUI
DE CHIBRIT

ȘI ALTE POVEȘTI VII
PENTRU COPII

Ilustrații de
Wendy van der Zee



EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2023

Cuprins

Adevărul despre măr	7
Adunarea ceasurilor	9
Amnezia sticlei	11
Amorul bățului de chibrit	13
Cearta din grădină	15
Confuzia macului	17
De-ale florilor	19
Despre vacanțe și timp liber	21
Frați	23
Greierile reporter	25
În parc	27
Întrebarea	29
Iubirea vântului de seară	31
La modă	35
Mahmureala naiului	37
Nemulțumiri	39
Noroc	41
O poveste de Crăciun	43

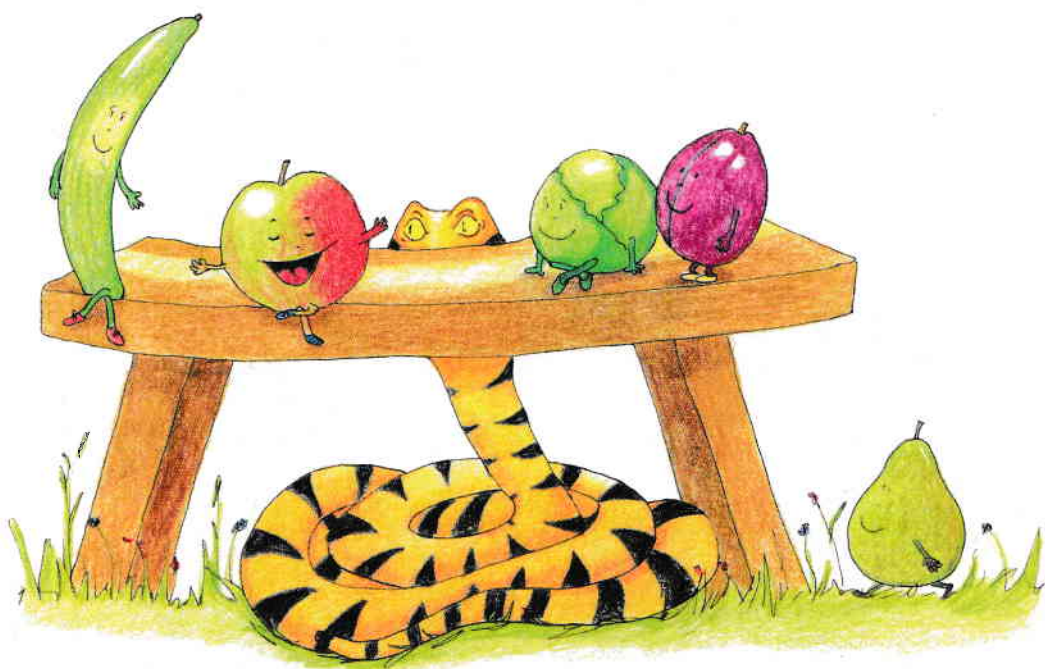
Oferte	45
Om.	47
Realitate	50
Sentimente.....	52
Soluția.....	54
Șovăiala ciocanului.....	57
Surpriza	59

Adevărul despre măr

Toamna chemă la ea toate fructele și legumele pentru a le afla rostul.

— Eu sunt varza și-mi fac deja planuri pentru murat.

— Eu sunt pruna și împreună cu suratele mele ne facem deja planuri de magiun, gem ori țuică.





— Eu sunt castravetele și sunt gata să-mi adun frații întru oțet sau saramură.

— Eu sunt mărul și l-am ajutat pe Newton să descopere gravitația, l-am învățat pe Wilhelm Tell să țintească, pe Adam să înghită, pe...

— Apropo de Adam, îi tăie vorba șarpele, dacă nu erai tu, el și Eva erau goi și-n ziua de azi și nu vă pricopsești cu urmașii lor care să vă facă marmeladă, țuică ori mai știu eu ce murături!

Adunarea ceasurilor

Într-o bună zi de primăvară, coana pendulă făcu adunare cu toate ceasurile din casă.

— Frați și surori, trăim vremuri din ce în ce mai grele, încep ea. Simt că îmbătrânim degeaba și habar nu





am cum am devenit doar niște biete obiecte ignorate și uitate care pe unde.

— Așa e, făcu ceasul de masă. N-am mai fost întors de... de... am și uitat de când. M-au înlocuit cu ceasul electronic de la televizor.

— Eu nici nu mai țin minte de când n-am mai ieșit afară din sertar, zise ceasul de mână. Se uită doar la ceasul de pe telefon acum.

— Bine că stai la adăpost de praf, strănută ușor ceasul cu cuc. Mie mi-au luat contragreutățile, apoi ușa nu s-a mai deschis, iar cucul mi-a plecat în țările calde și nu s-a mai întors. Uite, primăvara asta e pe sfârșite și eu tot singur și fără cuc sunt.

— Eu am pățit-o mai rău, zise pendula. Cică dădeam prea des ora exactă. Păi, dacă îi zice „exactă“, când s-o dau dacă nu la fix după ce minutele se strâng laolaltă într-o oră? Dar dacă eram ca vărul meu de la catedrală, care bate clopotele la fiecare cincisprezece minute?

— Așa e, da, da, murmurară celelalte ceasuri.

Trecu încă o bună bucată de vreme de discuții, apoi, la un moment dat, toată adunarea tăcu și-și îndreptă atenția către vitrina cu bibelouri.

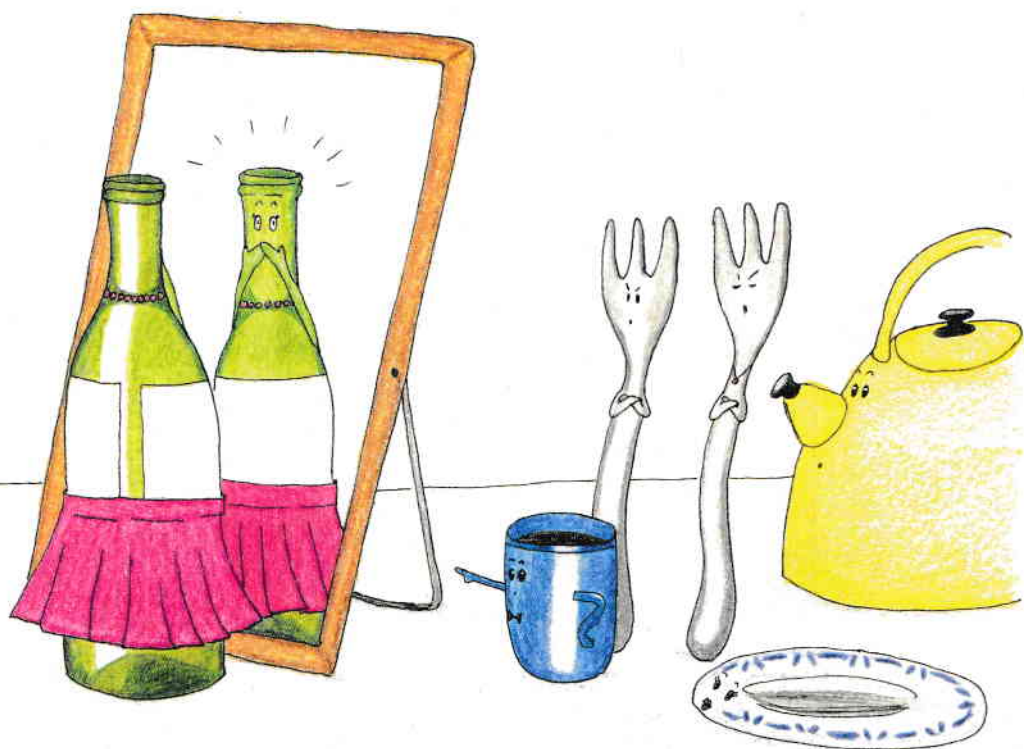
— Dar tu nu zici nimic despre ce ni se întâmplă? întrebă pendula.

— Păi, eu ce să vă zic? răspunse timid clepsidra. Nu știu de ce, dar pe mine mă râcâie pe gât de fiecare dată când mă întorc.

Amnezia sticlei

Sticla de vin căscă, se întinse leneș și privi în jur: nu recunoștea nimic, dar absolut nimic.

Încercă să-și aducă aminte ce făcuse aseară.





Cam prin vis își aducea aminte că stătuse toată ziua în frigider, apoi cineva o scosese de acolo și o pusese pe masă, apoi...

— Tu de unde ai mai apărut? auzi în spate o voce nervoasă.

Se întoarce. Era un ibric.

Dădu să-i răspundă pe același ton, dar nu apucă să scoată niciun sunet.

— Ce tupeu! Ce neobrăzare! apărură deodată două furculițe.

— Vai, dragă, dar tu cum ieși așa în lume? îi zise ori-pilată o farfurie.

— Doamne, Dumnezeule, dar ce aveți cu mine? răspunse sticla. Nici măcar nu ne cunoaștem!

— Poftim, uită-te colo, în oglindă, și pe urmă îndrăznește să te revolți, îi făcu semn o ceașcă de cafea.

Sticla se duse numaidecât la oglindă și se înroși pe dată: era goală!